

ОРДЕНЪТ НА ЛЮСПЕСТИТЕ

СТИВЪН ДИАС

ОРДЕНЪТ НА
ЛЮСПЕСТИТЕ

КНИГА ТРЕТА ОТ ПОРЕДИЦАТА
„СПОМЕН ЗА ПЛАМЪЦИ“

Артлайн Студиос

София, 2020

STEPHEN DEAS
THE ORDER OF SCALES
Copyright © Stephen Deas, 2011
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ОРДЕНЪТ НА ЛЮСПЕСТИТЕ

2020 Студиото на А

Всички права запазени.

Автор: Стивън Диас

Превод: © 2018 Десислава Сивилова

Редактор и коректор: Венелин Пройков

Корица: Ясен Стоилов

Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1421

кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4

тел: +359 2 41 00 02

artline-comics.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-212-2

На Микаела. Съпруга, любима, приятелка, муза.

Кръвният маг

Мразят ни.

Боят се от нас.

Хулят ни.

Отлъчват ни.

И покрай всичко това забравят кои сме в
действителност.

Но ние не забравяме. Ние помним. Защото
ние опитомихме драконите.

Кръвният маг Китир се измъкна от Стъклената катедрала и забързано пресече открития двор до Кулата на говорителя. Говорителката Зафир и любовникът ѝ Джахал бяха заминали на война в Равношпил. Утре щеше да се разрази битката. Утре Зафир щеше да унищожи Алмири и гнездата ѝ, а после Джахал щеше да се обърне срещу нея и на свой ред да я унищожи. Това беше предугадил. Това му беше предсказала локвата кръв.

Но нямаше значение. Само днешният ден беше важен. Тази нощ. Сърцето му заби учестено. Част от него се боеше, че ще го заловят. Друга част го тласкаше напред.

Нощни сенки изпълваха Двора на говорителя. Мъже с фенери обхождаха стените, но стените бяха широки и отдалечени, и очите им се взираха все навън. Двама Елмазени стражи стояха на пост пред вратите на Кулата на говорителя, но ако човек се загледаше по-отблизо, щеше да забележи, че нещо не е съвсем наред. Въпреки че стояха с отворени, впери в мрака очи, стражите бяха дълбоко заспали. Китир се беше погрижил за това, преди да напусне убежището на Стъклената катедрала, черната безформена купчина камъни, която се издигаше зад него. Тези стражи и без това бяха само за украса. Той ги подмина и побутна огромните порти зад тях, колкото да се шумугне вътре. Затвори ги отново и

после застина в пълния мрак и зачака дишането му да се успокои. Сърцето му беше дори още по-бързо.

Той се запромъква бавно, преценявайки внимателно всяка стъпка. Ако го заловяха сега, вътре в кулата, Елмазените мъже щяха да го убият. Магията му беше достатъчна, за да се справи с групички по двама или трима, но вдигнеше ли се тревога, щяха да се втурнат десет, че и двадесет. Видеха ли го, щяха да го заловят. Заловяха ли го, щяха да открият какъв е. Откриеха ли какъв е, щяха да го убият. И щяха да го сторят веднага, нямаше да чакат крал Джехал или говорителката да се завърнат от войната.

Щяха да разберат какво го чака в Устиярост.

В дъното на Залата за аудиенции масивно открито стълбище водеше към по-високите нива на кулата. Китир се промъкна зад него, където имаше второ стълбище, скрито зад първото и отвеждащо към криптите долу. Кръвният маг застина, когато стигна до него, и затвори очи. Напрегна сетива, проверявайки за пазачи, които биха могли да го очакват, мъчейки се да чуе биенето на сърцата им, да долови миризмата на потта им. При затворени врати, в отсъствието на говорителката и при липсата на запалени факли, в просторната пуста Зала за аудиенции беше тъмно почти като в рог. През високите прозорци се процеждаше лунна светлина, която пръскаше бледи и загадъчни сенки, и това беше всичко.

Криптата също бе празна. Четири легиона от Стражата бяха отишли на война. В отсъствието на говорителката останалите се безпокояха много повече да не бъдат нападнати по въздуха от дракони, отколкото от възможността злодеи като Китир да се промъкнат в двореца посред нощ.

Той пое надолу по стълбите. Не бяха тайни, само скрити и малко известни. В долния им край имаше няколко стаички. Това беше убежище, кътче, където говорителят да се скрие, загадъчно да изчезне за няколко мига, а после отново да се появи. Ако Зафир беше в двореца, в долния край на

стълбището задължително щеше да има войници. Но нея я нямаше и стаите бяха празни.

Почти празни. Когато слезе и се увери, че е сам, магьосникът запали свещ. Цяла стена в първата стая беше заета от бутилки вино, подредени една върху друга. На друга висяха няколко пелерини и роби, всяка предназначена за различна церемония и носеща различен смисъл. За разлика от бутилките те бяха покрити с прах. Зафир не беше обличала нито една, откакто се беше възкачила на престола. Китир им хвърли бърз поглед, после ги забрави и премина в следващата стаичка. Тук трябваше да са стражите. Тук беше онова, за което бе дошъл. Беше пълно с оръжия. Парадни, церемониални и смъртоносно истински. Бойната брадва на Вишмир. Ако се загледаш внимателно, все още може да различиш по нея пръски кръв, или поне така твърдяха. Стрелата от скорпион, убила принц Лай. Още половин дузина мечове и ножове, принадлежали или донесли гибелта на говорителите през вековете. Никой от тях не интересуваше Китир; той почти не ги забеляза. Онова, което търсеше, висеше на стената в дъното. Китир изгаси свещта. Вече не му беше нужна. Копието сияеше с белезникава светлина, която разсейваше пълния мрак, обгърнал остатъка от стаята.

Елмазеното копие. Копието на Говорителя. Земното копие. Старо като света.

Той застана пред него, без да се осмели да го докосне. Никой не знаеше откъде е дошло. Драконовите жреци твърдяха, че в него е съсредоточена мощта на драконите. Алхимиците настояваха, че орденът го е отлял. Други вярваха, че е създадено да опитомява дракони. Все лъжи. Също като кръвните магове, копието произхождаше от времена, когато още не бе имало жреци, не бе имало алхимици, не бе имало дори дракони. Сребърният крал, Изул Айеха, го бе донесъл в кралствата, но копието беше още по-древно, по-древно от всичко.

За миг Китир не можа да помръдне ръцете си. Те просто не му се подчиниха. Копието беше от искрящо сребро, излъчващо меко вътрешно сияние. Кръвните магове знаеха истории и за други неща от сребро. Не, не истории, това не беше точната дума. По-скоро легенди. Митове. Да, именно митове. За магьосници, изтъкани от сребро, които притежавали силата да променят света според прищевките си; не само един, пристигналият в кралствата преди толкова векове, а стотици, хиляди, съществували някога. Копието произхождаше от онези времена. Притежаваше тяхната мощ, и още. Според онези митове, вече почти забравени, то можеше да издига вулкани от земята, някога беше разцепвало самата земя. В него се таеше неописуемо могъщество, или поне така мислеше Китир. И сега, когато стоеше пред него, беше като вцепенен, сякаш и най-лекото докосване щеше да го превърне в пепел. Глупаво, след като всеки говорител от времето на Нарамед го бе докосвал, а нито един от тях не се беше превърнал в пепел.

Само че никой от тях не беше кръвен маг. Във вените на никой от тях не бе текла старата мощ.

С усилие на волята той затвори очи и посегна към копието с две ръце. Пръстите му докоснаха студения метал на дръжката. Не се превърна в пепел. С изключение на студенината на метала, не усети абсолютно нищо. След всичкото нетърпение се почувства едва ли не... разочарован. Трябваше да усети все нещо, нали? Или всички истории бяха просто измислици? Дали не беше просто едно копие и нищо повече?

Той откачи копието от стената. Все още нищичко.

Навярно така беше най-добре. Може би някога е притежавало мощ, но това е било много отдавна. Може би с годините тя е изтляла. Все пак нищо не траеше вечно. Ако копието беше мъртво, той пак беше изпълнил своята част от сделката. А може би това не беше истинското копие. Винаги се бяха дочували и други истории. Как Сребърният крал отнесъл истинското копие със себе си в гробницата си. В Чер-

ния мавзолей, ако такова място изобщо съществуваше. Или може би Вишмир...

Не, не можеше да е вярно, нали? Той щеше да знае, нали?

Съмнението го гризеше, не му даваше мира. Той поглади с пръсти горния край на копието. Върхът беше остър като игла. Два плоски остри ръба се спускаха от дръжката, дълга наполовина колкото ръката на Китир. Бяха остри като бръснач. Китир прокара пръст по единия. Усети, че се порязва, че кръвта му капва върху копието. Инстинктивно съзнанието му се пренесе в кръвта, а чрез кръвта и в копието...

Китир политна, ахна и едва не го изпусна. Угасналата свещ падна на пода. Сиянието на копието угасна, потапяйки го в пълен мрак. Той почти не обърна внимание. Нямаше грешка. Копието притежаваше мощ, и то каква. Несломима, ослепителна и неописуемо велика, стаена дълбоко в него, толкова дълбоко, че Китир не беше сигурен дали някой някога би могъл да я извлече оттам. Тя безспорно щеше да погълне онзи, който я разбудеше. Той се почувства като нощна пеперуда, привлечена от светлината на лампа и внезапно съзряла с кристална яснота пламъка, който гори в сърцето ѝ. Пламък и нощни пеперуди. Той потръпна и взе да смуче пръста си, докато кървенето не спря. Прокълнато. Копието беше прокълнато. Или просто беше най-могъщото нещо на света.

Пламък и нощни пеперуди. Дори при това положение усещаше собствената си жажда. Необузвано първично желание.

Бързо, преди да е размислил, уви копието в парче черна коприна, притъпявайки жаждата си, както притъпи блясъка на среброто. Безшумно се изкачи обратно нагоре по стълбите и обходи със сетивата си Кулата на говорителя. Залата за аудиенции беше все така празна. Стражите на пост отпред все така спяха. Той се шумгна между тях и се загърна в мрака на нощта като в пелерина, притискайки копието към гърдите си. От него пак взе да струи бледа светлина и да се просмуква през коприненото покривало, сякаш то знаеше каква е целта му и се опитваше да го издаде. Той усещаше

биенето на сърцето си, докато тичаше. Беше беззащитен. Стотици пазачи обхождаха стените около и над него, загледани надолу. „Не може да не ме видят. Не може...“

Не го видяха. Той премина от Двора на говорителя в Двора на фонтана, а оттам в Двора на портата. Поспря до конюшните, за да си поеме дъх, да си втълпи, че страховете му са напразни. Стражите по стените не биха могли да го видят. Погледите им бяха отправени към Града на драконите и черния масив на Пурпурния хребет отвъд в търсене на дракони. В нощ като тази би им било трудно да забележат дори някой от тях. „Боя се от собствения си страх, плаша се от сенки...“ Не беше редно. Той беше кръвен маг, притежаваше мощта да разкъсва хората буквално на парчета, да изтръгва вътрешностите им. Почти не помнеше последния път, когато се бе страхувал.

Копието ли беше причината?

Не. Онова, което се спотайваше вътре, отдавна не се бе пробуждало и все още дремеше. Пробудено, би му докарало нещо далеч по-страшно от пристъп на страх.

Той почака, докато дишането му се успокои. Сърцето му все още блъскаше в гърдите, но това беше добре. Означаваше, че кръвта му тече бързо, че силата му е в апогея си.

В конюшните го чакаше оседлан кон. Той го възседна и пресече Двора на портата. Сега хората щяха да го видят, или най-малкото да го чуят. Това можеше да се очаква. Под кожата му кръвта се раздвижи, размести и извая чертите му по нов начин. Когато достигна портите, Елмазените мъже вече излизаха от караулното помещение. Те насочиха фенери към лицето му и се възряха в него.

– Кой е там?

Китир отметна качулката си назад. Лицето, което видяха, беше на главния алхимик гранд-майстор Джейрос. „Удачно прикритие“, каза си Китир. Мисълта го развесели, предвид мнението, което имаха алхимиците и кръвните магове едни за други.

– Гранд-майсторе.

Стражите се поклониха. Изглеждаха малко объркани.

– Портата, ако обичате – измърмори Китир.

Лицето му беше това на алхимика, но гласът му си беше неговият. Разчиташе войниците да не забележат разликата.

– Във война сме. Нощем портите стоят затворени – каза един от войниците.

Навярно той беше начело. Китир измъкна манерка от пелерината си и я подаде на мъжа.

– Студеничко, а? – прошепна той.

Мъжът изгледа манерката изпод вежди. После сви рамене, пое я и отпи.

– Обаче не мога да отворя портата нощем. Такива са заповедите на Нощния пазител, докато говорителката отсъства.

Войникът избърса уста в ръкава си и подаде манерката обратно. Китир изчака няколко секунди. Течността в манерката беше предимно бренди, най-силният и коварен алкохол, който беше успял да намери. Останалото беше кръв. Неговата кръв. Той почака, докато не усети как се осъществи връзката, как съзнанието му проникна в това на войника.

– Аз съм Джейрос – каза той тихо. Вече нямаше значение как звучи гласът му. – Дори и сега мога да премина. Това е мое право.

Войникът кимна.

– Добре тогава. Отворете портата.

Хората му изглеждаха объркани и не помръднаха.

– Сър?

– Хайде, момчета! Това не е кой да е. Това е лично гранд-майсторът, с други думи човекът, който раздава заповедите тук, докато се завърне говорителката. Тъй че щом иска да поработи из града посред нощ, кои сме ние да му пречим?

Войникът се ухили похотливо. Дразнещо.

– Излизам по служба на кралствата, човече. Ако исках жени, щях да поръчам да ми докарат тук.

„Алхимиците и Елмазените мъже също не се обичат много-много“, напомни си той. „Изтърпи го. Скоро ще се свърши.“

Портата започна да се отваря. Китир симулира търпение. Единият от стражите липсваше. Но не се беше върнал в караулното помещение. Китир можеше да се обзаложи, че е отишъл да събуди Нощния пазител. Китир предложи манерката си на останалите войници, докато чакаше. Неколцина приеха, което щеше да е от полза, ако се стигнеше до битка. Други го изгледаха с дълбоко подозрение и поклатиха глави. Веднага щом портата се отвори достатъчно, Китир сръчка коня си и препусна. За броени мигове напусна двореца и пое надолу по хълма към Града на драконите. Не се помайваше. Нощният пазител имаше подозрителен, лукав и задълбочен ум и не беше човек, който би оставил дребни детайли да му убягнат. Щеше да слезе до портата. Беше напълно възможно да отиде да тропа на вратата на гранд-майстора дори посред нощ, само и само да се увери, че наистина го няма. Китир може би разполагаше с часове или дни, а може би с броени минути, преди измамата му да бъде разкрита. Когато това станеше, щяха веднага да осъзнат какъв е. Имаше само един начин дори гранд-майстор алхимик да бъде на две места едновременно. Щяха да надат вой: „Кръвен маг!“ И гонитбата да започне.

Но имаше достатъчно време. Достатъчно, за да стигне от двореца до Града на драконите. Достатъчно, за да остави коня си в конюшната на една страноприемница. Достатъчно, за да скрие копието под сламата, да се преоблече в скритите в дисагите на съседния кон дрехи и да измине една-две пресечки до къщата на богат търговец на зърно. Достатъчно, за да почука на входа за прислугата и да бъде пуснат вътре от мъж, когото беше подчинил преди месеци. Половината домочадие на търговеца беше в негова власт. Другата половина от хората нямаха представа нито кой е, нито какъв е. Беше просто най-обикновен оценител, мъж,

който от време на време претегляше зърното им и проверяваше мерките им.

– Майстор замервачо.

Друг прислужник се размърда на мястото, където дремеше, свит до кухненската пещ. Той не се движеше и кланяше като първия, а очите му разсичаха сумрака като ножове.

– Майстор Събирачо – прошепна Китир. – Задачата е изпълнена. Върви, ако искаш да го видиш.

Събирачът измърмори нещо и се надигна от стола си. Излезе, без да отрони и дума. Сутринта Китир отново щеше да намери копието. Щеше да го вземе, увито в коприната, и в града на крал Джехал да го размени за онова, което Събирачът и Тайтакеите му бяха обещали, че ще донесат. Мощта на самия Сребърен крал. В замяна на копието, твърдяха те, тази мощ можеше да е негова. Години планиране. Години учение. Години подготовка, и само едно последно препятствие, което трябваше да преодолее.

На пътя за Устиярост се изпречваше дребната подробност, наречена драконова война.

Наставникът на гнездото

Каквото и да си мислят кралете и кралиците, ние сме драконовите господари. Те седят в своите палати, тънат в разгул и издават своите укази и декрети, но без нас са загубени.

Ние държим ключа към тяхната власт и те го знаят. Ние сме техни роби и техни пионки, и очите им са вечно вперени в нас, защото всички те, дълбоко в себе си, се питат едно и също: „На кого действително служи моят наставник? Дали е подчинен на алхимиците, както изисква постът му? Дали враговете ми са успели да го привлекат? Дали моите подкупи и заплахи са били достатъчни?“

Затова животът ни е богат и славен, но предразположен към внезапни прекъсвания и неочакван край.

Метероа почти успя. Вече виждаше как ярката утринна светлина нахлува през вратите, водещи към скалите пред развѣдника, когато лумнаха първите пламъци и един огнен език плъзна по коридора към него. Едва имаше време да хлопне забралото на шлема си и да разпери ръце, сякаш така би могъл да улови пламъците и да им попречи да достигнат кралица Листра зад гърба му. „Каквото се случи с нея, ще сполети и теб.“ Думите на Джехал. Метероа беше напълно сигурен, че смята да изпълни закана си.

Огънят го погълна, слаб и рехав толкова далеч от източника, без дори да успее да го събори. Драконовата му броня спря горещината. Той рязко се извърна към Листра, а сърцето му за миг се качи в гърлото, но тя си беше там – леко залитаща, зяпнала, може би малко зачервена и опърлена, но иначе невредима. Бебето, увито в своите пелени, се разплака отново. Метероа я избута обратно в коридора.

– Чакай тук, скрита от погледа! Ако ти извикам да дойдеш, тичай!

„Ако се измъкнем живи оттук, едно зачервено лице и малко изгорена коса са нищожна цена.“

Той стигна парадния вход на развѣдника и се приведе на прага, заслепен от внезапната светлина. Небето беше ярко-

синьо, а въздухът изпълнен с пламъци и драконови крясъци. Край Възвишенията крѣжаха самите дракони. Стотици дракони. Стотици и стотици и стотици.

„Вишмир ме взел!“ Той се шмугна обратно вътре, когато нов дракон обвини гнездото в пламъци, а след него и още един.

Дотук с измъкването.

Редом с него се криеха двама ездаци. Той се озърна в търсене на нещо – каквото и да е, – което да му е от полза. Нисък парапет ограждаше горния ръб на крепостта, предвидливо замислен да дава укритие от драконов огън. Навсякъде стърчаха високи шипове. Приличаха на декоративни, но Метероа знаеше, че не са: под глинените плочи имаше солидни железни зъбци, вкопани дълбоко в склона, с цел да предотвратят драконово кацане. Останалата част от платото беше почти изцяло заета от Отразяващата градина, необичайна реликва от времето на Сребърния крал, с фонтан, който черпеше вода от въздуха, и канали и басейни, в които водата струеше нагоре, вместо да се разлива встрани. Групичката богато декорирани сгради между градината и миниатюрния развѣдник, който представляваше остатъкът от крепостта, не бяха нищо повече от разкрасено преддверие към лабиринта под тях.

Или подходящо скривалище, докато драконите изпеляваха всичко до основи. Той приклепна и присви очи, търсейки някой познат дракон, Б'танан на принц Хиркалан или Изкупление на крал Сирион. Вече не знаеше кой дракон язди кралица Джаслин. Но не видя нито един от тях. Видя обаче Унищожителя, гигантския дракон на принц Тихан, който се беше насочил право към върха на гнездото. В предните си лапи драконът стискаше клетка, от онези, които планинският крал използваше за пренос на роби. И войници. Метероа залегна, когато над него прелетя поредната група дракони и обвини покрива на крепостта в пламъци. Разчистваха терена за кацане.

Скалният крал. Предци! Само ако знаеше колко малко хора има тук...

Той се втурна обратно вътре и претича през просторната зала долу. Високата зала, в която кралица Зафир и кралица Алифера преди нея бяха приветствали крале и кралици и дори говорители. Едната ѝ стена беше открита и позволяваше на слънчевите лъчи да проникнат сред редица пищно издялани колони, докато останалата част от помещението тънеше в гъсти сенки, украсено с картини и статуи, тапицирано с изящни килими и гоблени – или поне такава беше, преди драконите на Валмеян да го изпълнят с пламъци. Сега бяха останали само почернели статуи, няколко овъгленни отломки и димна пелена. Метероа се прилепи към стената в дъното, по-далеч от светлината, в случай че някой от драконите се върнеше, за да повтори. Ездачите и войниците му го чакаха във втора зала, осветена от проникнали отгоре слънчеви лъчи. Кръстосваха наоколо, уплашени, несигурни. Безполезни.

– Долу! – кресна той.

После застина. Валмеян можеше да доведе колкото хора си поиска. Тунелите и проходите на Възвишенията бяха идеалното място, където малък брой ездачи биха могли да удържат едва ли не неизброими врагове. Бяха изградени именно с тази цел. А колкото до драконите... Крепостта беше издялана от камък много преди идването на Сребърния крал, още когато драконите са летели на воля. Той би могъл да се затвори вътре и да живее от обсадните запаси на Зафир едва ли не вечно. Въпросът беше да си прави ли този труд? Войната си имаше правила. Описани в „Законите“. Вече беше изгубил драконите си, а в добавка към проблемите му из по-дълбоките тунели все още дебнеха мъже, верни на Зафир. Ако можеше да се вярва на историите, там долу имаше проходи, извеждащи навън, катакомби и тунели, които стигаха чак до няколко тайни врати из избите в Сребърния град, цяла миля по-надолу. Говореше се, че имало

тунели по протежение на стотина мили и повече, чак до бреговете на Яростна. Даже се споменаваше подземна река, подхранвана от водите в Отразяващата градина, която бълбукала и клобочела из недрата на планината от самия ѝ връх. Ако някои от тези слухове отговаряха на истината, хората на Зафир щяха да знаят. А той не.

Не особено приятна мисъл. Разбира се, ако се вярваше на всички истории, тунелите бяха изпълнени с мрачни изобретения на Сребърния крал, способни да изтръгнат душата на човек от плътта. Така че може би тази мисъл не беше чак толкова лоша.

Метероа удари юмруци един в друг. Мнозина от прислугата на принцеса Киам бяха предпочели да останат и да служат на новите си господари, вместо да побягнат из тунелите. Те не бяха войници. За тях от един драконов господар до друг нямаше разлика. Може би някой от тях знаеше пътя. Ако беше така, биха продали това знание.

– Джубеян, Гайзал, Ксабиан, останете с мен да посрещнете нашите гости. Хиаз, отведи кралица Листра надолу по парадното стълбище. Изчакайте там. Ако има тунели, които водят до Сребърния град долу, прислужниците ще ги знаят. Намери някой, който да ви покаже пътя. Ако не се върна преди войниците на Валмеян, направи всичко възможно да избягате. Преди всичко твой дълг е да опазиш живота на своя принц и своята кралица и да ги отведеш при крал Джехал. Разбираш ли?

Отвън бе настанало опасно затишие. Не се чуваха драконови крясъци, нито пращане на огън. Валмеян явно беше кацнал.

– Не взимай със себе си други слуги. Заклучи ги някъде, ако можеш. Убеден съм, че ще бъдат също толкова склонни да служат на Скалния крал, колкото и на нас. Никой няма да откаже кесията със злато, която несъмнено ще получи за награда, ако помогне на Валмеян да ви залови.

„Най-добре да ги избиеш, но това май ще го пропусна.“

Хиаз кимна отривисто и понечи да тръгне. Личеше си нетърпението му, гордостта от собствената му значимост.

– Хиаз!

Ездачът спря наред крачката.

– Ако все пак избягате, онзи, който ви покаже пътя, заслужава възнаграждение. Щедро, съпоставимо с услугата, която ни е направил. Достатъчно, за да няма причина да помогне на други да ви последват.

„С други думи, изкорми го веднага щом вече нямаш нужда от него; но понеже не мога да го кажа в присъствието на Листра, ще трябва сам да се сетиш.“

Метероа вече чуваше в проходите над тях да отекват викове. Скалният крал приближаваше. Той отпрати Хиаз, Листра и по-голямата част от останалите, и закрачи обратно към малкия развъдник с тримата ездачи, на които имаше най-голямо доверие, че няма да го намушкат в гърба. „Поне там горе няма място да кацнат повече от дузина дракони едновременно. На Валмеян ще му трябва време да събере хора за атака.“

Сред дима в другия край на Високата зала се движеха неясни силуети. Викаха, но думите им се губеха сред ехото в залата. Една стрела рикошира от стената до него. Той се дръпна назад, за да се скрие от погледа.

– Трябва да знаете, че стреляте по принц Метероа! – извика. – Разпореждам се на Възвишенията от името на крал Джехал, който, ако още не сте чули, е в Елмазения дворец, на престола на Говорителя.

Освен ако Валмеян не беше стигнал там пръв. Винаги имаше такава вероятност. „Е, ако хората на Валмеян имат такава информация, веднага ще ми кажат.“

– Да не сте дошли да уговоряте условия за капитулация? Ако е така, целият съм слух.

В залата настъпи тишина. Той рискува да хвърли поглед навън, но сред дима нищо не помръдваше.

– Покажи се! – извика глас.

– За да можете пак да стреляте по мен? Няма да стане.

Имаше вероятност Валмеян просто да е изпратил двеста от онези войници-робии, по които толкова си падаше. Не бяха известни с дружелюбието си.

– Поне ще ми кажете ли от чия войска сте?

Почуди се дали да не се престори на вбесен и да занарежда за поводи за война и ужасяващи последствия, но предвид обстоятелствата би било прекалено.

– Бием се за Скалния крал – извика въодушевен глас. След него отекнаха откъслечни одобрителни възгласи.

– Самият Валмеян е тук? Е, определено нямам нищо против да обсъдя с него кой от нас ще се предаде.

Време. Колкото повече време дадеше на Хиаз, толкова по-добре.

Настъпи тишина, а после се чу друг глас. Женски глас.

– Лорд Метероа. Сестра ми още ли е при вас, или сте я убили, както сте убили чичо ми. Както Джехал щеше да убие мен? „Зафир!“

Метероа изтръпна. За секунда не можеше да помръдне, не можеше дори да мисли. „Зафир? Но тя е мъртва. Паднала при Равношпил, така ми каза Джехал!“ И все пак гласът не можеше да се сбърка. Зафир, напълно жива. Което означаваше, че Джехал в крайна сметка не беше говорител. Което означаваше...

Което означаваше, че може да пикае на всичко, което пишеше в „Законите“ за правилата на войната.

„Проклятие!“

Зафир беше дошла за Листра. Вероятно и за малката си сестра, принцеса Киам. Но преди всичко за отмъщение и кръв, и то в изобилие. Зафир жива! Зафир и клетките й... Той даде знак на Джубеян и на останалите зад гърба си. „Назад. Отстъпваме. Няма да има пощадени.“ После зачака да се оттеглят. „Да видим колко време мога да ви спечеля. Джехал, ако умра тук, духът ми ще се завърне и ще те преследва много дълго. Нали уж щеше да се отървеш от нея.“